

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA SOCHICHIU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 28698/09)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

15 mai 2012

Hotărârea va rămâne definitivă în circumstanțele stabilite în articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Sochichiu c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judecători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 17 aprilie 2012 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28698/09) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Sergiu Sochichiu („reclamantul”), la 27 mai 2009.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl G. Malic și dl I. Oancea, avocați din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, că el a fost maltratat în timpul reținerii sale, contrar articolului 3 al Convenției.

4. La 29 noiembrie 2010, cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 1 al Convenției).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul, dl Sergiu Sochichiu, s-a născut în anul 1973 și locuiește în Chișinău. La momentul evenimentelor, el era agent imobiliar.

6. La 17 ianuarie 2007, reclamantul a fost reținut de patru polițiști îmbrăcați în civil în fața grădiniței fiicei sale. Potrivit reclamantului, el se afla în automobilul său când patru persoane înarmate s-au apropiat de el. Când a ieșit din automobil, el a fost lovit cu pumnul în cap și a căzut,

rănindu-și fața. Apoi, mâinile i-au fost legate cu centura sa și el a fost dus la secția de poliție în automobilul poliției.

7. Potrivit Guvernului, atunci când colaboratorii de poliție s-au apropiat de reclamant, el a încercat să blocheze ușile automobilului și să fugă. Când a fost scos din automobil, el s-a luat la bătaie cu unul din polițiști. Guvernul a declarat că colaboratorii de poliție care l-au reținut nu aveau altă opțiune decât să aplice forță pentru a-l imobiliza.

8. Guvernul a prezentat o înregistrare video în care se vedea o parte din procesul de reținere a reclamantului. Înregistrarea video începe cu imagini făcute dintr-un automobil care se deplasa și care se apropia de alte două automobile. În apropierea celor două automobile, se vede reclamantul culcat jos cu fața la pământ înconjurat de câteva persoane îmbrăcate în civil. Unul din bărbați ținea piciorul pe capul reclamantului. Reclamantul nu se mișca și mâinile lui erau la pământ. El este întrebat cum îl cheamă și el răspunde. Unul din bărbați întreabă pe celălalt bărbat dacă el are cătușe și primește un răspuns negativ. După aceasta, el începe să scoată centura reclamantului. Reclamantul cooperează și ridică abdomenul de la pământ pentru a permite colaboratorului poliției să-i scoată centura. După aceasta, persoana care ținea piciorul pe capul reclamantului răsucesce cracul pantalonului său stâng cu mâna, fără a-și îndepărta piciorul de pe capul reclamantului. Apoi, această persoană își ia piciorul de pe capul reclamantului și o altă persoană îi ordonă reclamantului să-și pună mâinile la spate. Reclamantul execută acest ordin și unul din bărbați începe să-i lege mâinile cu centura sa. La acest moment, unul din persoane se apleacă ca să-i vorbească reclamantului, îl întreabă ce s-a întâmplat și reclamantul răspunde că i-au fost dezbătuți dinții. Persoana în cauză spune apoi celorlalte persoane că reclamantului îi lipsesc doi dinți. Una din persoane răspunde în mod sarcastic: “ei vor crește înapoi, nu-i așa?” Reclamantul răspunde că ei nu vor crește înapoi. Apoi, reclamantul este ridicat de la pământ și dus spre un automobil alb. În drum, una din persoanele care l-au reținut îl înjură. Reclamantul urcă în acest automobil, după care înregistrarea video se întrerupe. Înregistrarea durează aproape două minute.

9. Unul din polițiștii care l-au reținut a condus automobilul reclamantului până la secția de poliție. Soția și fiica reclamantului erau martori la reținerea sa. Potrivit reclamantului, la reținerea sa au fost martori și mulți alți părinți care își luau copiii de la grădiniță. Această declarație a fost contestată de către polițiștii care l-au reținut în cadrul urmăririi penale pornite împotriva lor.

10. La secția de poliție, reclamantului i s-a comunicat că el este bănuit de vânzarea ilegală a unui apartament care aparținea unei persoane terțe. După două ore, a fost chemat avocatul reclamantului și apoi o ambulanță. Medicii au constatat prezența leziunilor pe fața reclamantului, în special pe buzele și falca sa, și au concluzionat că el avea nevoie de o examinare și

tratament în staționar. Se pare că în aceeași zi, buza reclamantului a fost cusută. A doua zi, automobilul reclamantului a fost întors familiei sale.

11. În aceeași zi când a avut loc reținerea reclamantului, polițiștii care l-au reținut au întocmit un proces-verbal de reținere a acestuia, potrivit căruia reclamantul a fost reținut în baza bănuielii de comitere a fraudei. Procesul-verbal nu conținea nici o informație privind opunerea de rezistență de către reclamant în timpul reținerii sale.

12. La 19 ianuarie 2007, reclamantul a fost dus în fața unui judecător de instrucție, căruia el s-a plâns de maltratarea sa în timpul reținerii. Judecătorul de instrucție a expediat plângerea sa procuraturii și a dispus examinarea reclamantului de către un medic legist.

13. Într-un raport din 20 ianuarie 2007 înregistrat cu numărul 348, un medic legist a constatat că reclamantul avea o contuzie la buza de jos, vânătăi și zgârieturi pe falcă și membrele sale superioare. Potrivit medicului, vânătăile au fost cauzate de un obiect contondent și necesitau de la șase la douăzeci și una de zile de tratament medical.

14. Dosarul penal mai conține două rapoarte medico-legale, unul din 19 ianuarie 2007 cu numărul 350 și celălalt din 22 ianuarie 2007 cu numărul 369, potrivit cărora unul din polițiștii care au participat la reținerea reclamantului avea vânătăi pe mâna stângă și zgârieturi pe mâni. Totuși, se pare că polițistul în cauză nu a înaintat plângeri împotriva reclamantului și reclamantul nu a fost acuzat de comiterea infracțiunii de opunere de rezistență la reținere.

15. De asemenea, la 20 ianuarie 2007, Judecătoria Buiucani a respins cererea procurorului privind arestarea preventivă a reclamantului și a dispus în schimb arestarea la domiciliu a acestuia pentru o perioadă de zece zile.

16. Între februarie 2007 și aprilie 2009, procurorii de la procuratura Chișinău au refuzat de trei ori pornirea urmăririi penale împotriva colaboratorilor de poliție implicați. Deciziile acestora au fost casate de fiecare dată prin încheierile judecătorești sau de către Procuratura Generală. De fiecare dată, argumentele procurorilor constau în faptul că poliția a aplicat forța pentru a contracara rezistența reclamantului și că aplicarea forței a fost justificată. În sprijinul acestei concluzii, procurorii s-au bazat pe raportul medico-legal nr. 350 din 19 ianuarie 2007.

În special, la 16 februarie 2007, procurorul G., care a fost procurorul responsabil de urmărirea penală împotriva reclamantului, a refuzat să pornească urmărirea penală împotriva colaboratorilor de poliție. Această încheiere a fost casată la 6 iunie 2007 de către adjunctul Procurorului General din motivul că procurorul G. nu a fost independent.

La 6 iulie 2007, procurorul H. a refuzat să inițieze urmărirea penală. Această încheiere a fost casată de Procuratura Generală la 28 martie 2008 din motivul că investigațiile încă nu au fost finisate.

La 15 iulie 2008, procurorul P. a refuzat să inițieze urmărirea penală. Această decizie a fost casată de Judecătoria Râșcani la 21 aprilie 2009 din

motivul că procurorul P. nu a examinat, *inter alia*, înregistrarea video a reținerii reclamantului și nu a audiat pe soția reclamantului și alte persoane care au fost martori la reținerea acestuia.

17. La 20 mai 2009, procurorul R. de la procuratura municipiului Chișinău a inițiat în mod formal urmărirea penală împotriva colaboratorilor de poliție implicați, însă aceasta a fost suspendată la 14 decembrie 2009. Procurorul R. și-a bazat decizia de suspendare a procesului pe aceleași temeiuri ca și în deciziile anterioare de a nu porni urmărirea penală. El nu a audiat-o pe soția reclamantului, susținând că ea a refuzat să vorbească cu el, și nu a identificat alți posibili martori, susținând că din cauza că a trecut mult timp de la data când s-a produs reținerea, era imposibil de a identifica asemenea martori. Decizia procurorului R. a fost casată de Judecătoria Râșcani la 21 iunie 2010, când instanța a dispus redeschiderea procedurii penale pe motiv că procuratura nu a determinat faptul dacă forța aplicată împotriva reclamantului a fost proporțională cu intensitatea rezistenței aplicate de către el și nu a audiat-o pe soția reclamantului, care a fost prezentă la reținere și nu a examinat înregistrarea video de la reținere.

18. La 30 decembrie 2010, procurorul R. a audiat-o pe soția reclamantului, care a declarat că ea ieșea din grădiniță cu fiica lor de trei ani, când ele au fost martore ale reținerii soțului ei de către patru persoane înarmate. Ea a declarat că atunci când reclamantul a ieșit din automobilul său, persoanele respective au început să-l lovească și l-au trântit la pământ cu fața în jos. Apoi, ele i-au legat mâinile și l-au dus într-o direcție necunoscută cu automobilul lor. Unul din ei a plecat cu automobilul reclamantului. De asemenea, ea a declarat că mulți alți părinți care își luau copii acasă de la grădiniță au fost martori ai acestui eveniment.

19. La aceeași dată, procurorul R. a închis din nou procedurile penale pe marginea maltratării reclamantului. În decizia sa, procurorul nu a luat în considerație declarația făcută de soția reclamantului. Bazându-se pe declarațiile colaboratorilor de poliție acuzați privind opunerea de rezistență de către reclamant la reținerea sa și pe raportul medico-legal nr. 350 din 19 ianuarie 2007, procurorul a conchis că folosirea forței de către polițiștii acuzați a fost justificată. De asemenea, procurorul a explicat că numărul raportului medico-legal din 19 ianuarie 2007 era mai mare decât cel al raportului din 20 ianuarie 2007 din cauza unei erori tehnice. Reclamantul a contestat această decizie.

20. La 22 aprilie 2011, Judecătoria Râșcani a casat decizia din 30 decembrie 2010 și a dispus redeschiderea procesului penal. Instanța a constatat numeroase iregularități în urmărirea penală efectuată, printre care se numărau dispariția casetei video originale în care era filmată reținerea reclamantului și durata excesivă a urmăririi penale.

21. La 18 iulie 2011, procuratura Chișinău a închis din nou urmărirea penală în baza unor temeiuri similare cu cele anterioare. Reclamantul a

contestat această decizie la Judecătoria Râșcani. Cu toate acestea, la 27 octombrie 2011, recursul reclamantului a fost respins definitiv.

22. În ceea ce privește urmărirea penală pornită împotriva reclamantului, din declarațiile părților reiese că el a petrecut o sută cincizeci de zile în arest la domiciliu și că până în prezent el nu a fost condamnat.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

23. Prevederile Legii cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 sunt următoarele:

Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc

“Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege. Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice ... generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției, poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile când aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sînt datori să se străduiască să aducă o daună cît mai mică sănătății, [...] demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice ... colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuror.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței ... atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.”

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

“Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLELOR 3 ȘI 13 ALE CONVENȚIEI

24. Reclamantul s-a plâns de maltratarea sa de către colaboratorii de poliție în timpul reținerii sale și de faptul că autoritățile naționale nu au efectuat o investigație efectivă pe marginea pretențiilor sale cu privire la maltratare. În

opinia lui, cele de mai sus au reprezentat o violare a articolului 3 al Convenției și o încălcare a obligației statului de a oferi căi efective de recurs în această privință. Articolele 3 și 13 ale Convenției prevăd următoarele:

Articolul 3

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

Articolul 13

“Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Admisibilitatea

25. Guvernul a declarat că reclamantul nu a contestat încheierea procuraturii Chișinău din 18 iulie 2011 prin care a fost închisă urmărirea penală privind pretinsa maltratare a reclamantului și că, astfel, plângerile lui au fost declarate inadmisibile ca urmare a neepuizării căilor interne de recurs.

26. Reclamantul nu a fost de acord cu Guvernul și a prezentat copiile recursului său împotriva încheierii din 18 iulie 2011 și o copie a hotărârii Judecătoriei Râșcani din 27 octombrie 2011.

27. Curtea observă că reclamantul de fapt a contestat încheierea procurorului din 18 iulie 2011. Prin urmare, Curtea conchide că aceste pretenții nu pot fi declarate inadmisibile din cauza neepuizării căilor interne de recurs și, prin urmare, obiecția Guvernului este respinsă.

28. Prin urmare, Curtea notează că aceste pretenții nu sunt vădit nefondate în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. În continuare, ea notează că acestea nu sunt inadmisibile sub nici un alt temei. Prin urmare, acestea trebuie declarate admisibile.

B. Fondul

1. Argumentele părților

29. Reclamantul a declarat că aplicarea forței împotriva lui a fost neîntemeiată. El nu era declarat în căutare de către poliție, nu era înarmat și nu era prins în momentul comiterii unei infracțiuni. De fapt, la momentul reținerii sale, colaboratorii de poliție au acționat *ultra vires*, ca și cum nu ar fi existat nici un ordin de reținere a lui. El a fost ținut la secția de poliție

timp de două ore fără a-i fi acordată asistența medicală și a beneficiat în cele din urmă de asistența medicală doar la insistența avocatului său. Potrivit lui, tratamentul la care el a fost supus de către poliție a reprezentat un tratament inuman și degradant.

30. Reclamantul de asemenea a declarat că procurorii responsabili de cauza sa nu erau independenți. El a menționat că primul refuz de a porni urmărirea penală a fost adoptat de procurorul G., care de asemenea era responsabil de cauza penală intentată împotriva lui. Același procuror l-a pus pe reclamant sub acuzare și a solicitat emiterea unui mandat de arest de către instanța de judecată. Procuratura Chișinău a intentat în mod oficial procesul penal împotriva colaboratorilor poliției implicați abia la 20 mai 2009.

31. Guvernul nu a negat faptul că vătămrile de pe corpul reclamantului au fost cauzate de colaboratorii poliției în timpul reținerii acestuia. Cu toate acestea, ei au menționat că aplicarea forței de către colaboratorii poliției a fost justificată de comportamentul reclamantului, în special de rezistența pe care el a opus-o în timpul reținerii, și că intensitatea forței aplicate nu a fost disproporțională rezistenței opuse de către reclamant. Ei s-au bazat pe raportul medico-legal nr. 350 din 19 ianuarie 2007, în care s-a notat că pe mâinile unuia din colaboratorii de poliție care l-au reținut pe reclamant au fost găsite o vânătăie și zgârieturi. Guvernul a susținut că în orice caz suferința cauzată reclamantului nu a atins un nivel minim de gravitate cerut de articolul 3 al Convenției și a cerut Curții să respingă pretenția reclamantului în temeiul acestui articol. În ceea ce privește eficiența investigației, Guvernul a declarat că procurorii au făcut totul ce era necesar pentru a investiga pretențiile reclamantului în mod corespunzător. Prin urmare, investigația a fost eficientă în sensul articolului 3 al Convenției.

2. *Aprecierea Curții*

32. După cum Curtea a menționat de multe ori, articolul 3 consfințește una valorile fundamentale ale unei societăți democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, precum lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, Convenția interzice, în termeni absoluți, tortura și tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante. Spre deosebire de majoritatea normelor materiale ale Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, articolul 3 nu conține prevederi care să permită excepții, iar, conform articolului 15 § 2, nicio derogare de la prevederile sale nu este permisă, chiar dacă este cazul unui pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea *Selmouni v. France* [GC], nr. 25803/94, § 95, ECHR 1999-V și *Assenov and Others v. Bulgaria*, hotărâre din 28 octombrie 1998, § 93, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII).

33. Curtea reiterează că în procesul reținerii unei persoane, orice recurgere la forța fizică care nu a fost strict necesară reieșind din comportamentul acesteia diminuează demnitatea umană și reprezintă în

principiu o încălcare a dreptului stabilit în articolul 3 al Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ribitsch v. Austria*, 4 decembrie 1995, § 38, Series A nr. 336).

34. Curtea reamintește că atunci când o persoană face afirmații credibile că a fost supusă unor tratamente contrare articolului 3 al Convenției de către poliție sau alți agenți ai statului, prevederile acestui articol, citite în contextul obligației generale a statului impuse de articolul 1 al Convenției de a „recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție”, impun efectuarea unei investigații oficiale efective. La fel ca și o investigație efectuată în virtutea articolului 2, o astfel de investigație ar trebui să permită identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile. Altfel, interzicerea generală prin lege a torturii, tratamentelor sau pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefectivă în practică și ar face posibil, în anumite cazuri, pentru agenții statului, să comită abuzuri împotriva persoanelor aflate sub controlul lor, ei beneficiind, astfel, de o imunitate virtuală (a se vedea, printre altele, *Labita v. Italy* [GC], nr. 26772/95, § 131, ECHR 2000-IV).

35. Pentru ca o investigație să fie efectivă, este necesar ca persoanele competente de a o efectua să fie independente de persoanele implicate în evenimentele supuse investigației (a se vedea, de ex., *Barbu Anghelescu v. Romania*, nr. 46430/99, § 66 din 5 octombrie 2004). Aceasta înseamnă nu numai lipsa unei legături ierarhice sau instituționale, dar și o independență reală (a se vedea, spre exemplu, *Ergi v. Turkey*, hotărâre din 28 iulie 1998, §§ 83-84, *Reports* 1998-IV, unde procurorul care investiga decesul unei fete, în timpul unei confruntări, a dat dovadă de lipsă de independență prin faptul că s-a bazat, în cea mai mare parte, pe informațiile oferite de jandarmii implicați în incident).

36. Investigarea acuzațiilor serioase de maltratare trebuie să fie deplină. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziilor lor (a se vedea hotărârea *Assenov and Others v. Bulgaria*, citată mai sus, § 103). Ele trebuie să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili lor pentru a asigura probe cu privire la incident, inclusiv, *inter alia*, declarații ale martorilor oculari și probe medico-legale (a se vedea *Tanrikulu v. Turkey* [GC], nr. 23763/94, § 104 et seq., ECHR 1999-IV și *Gül v. Turkey*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice carență în desfășurarea investigației care ar putea submina posibilitatea de a stabili cauza leziunilor corporale sau de a identifica persoanele responsabile riscă să nu corespundă acestui standard.

37. Întorcându-ne la faptele acestei cauze, Curtea notează că este indiscutabil faptul că reclamantul a fost rănit de către colaboratorii poliției în timpul reținerii sale. Singura chestiune care urma să mai fie determinată

este dacă aplicarea forței de către colaboratorii poliției era justificată în circumstanțele cauzei.

38. Din faptele acestei cauze reiese că reclamantul nu a fost reținut în cursul unei operațiuni întâmplătoare, care ar determina evoluții neașteptate la care poliția urma să reacționeze fără o pregătire preventivă (a se vedea, *a contrario*, *Zelilof v. Greece*, nr. 17060/03, § 48, 24 mai 2007). Materialele cauzei au arătat clar că poliția a planificat operațiunea de reținere din timp și că ei au avut suficient timp pentru a evalua posibilele riscuri și a lua toate măsurile necesare pentru a efectua reținerea. În această privință, Curtea are câteva observații în ceea ce privește modul în care a fost pregătită operațiunea, deoarece polițiștii nu au fost echipați cu cătușe și au fost nevoiți să lege mâinile reclamantului cu propria lui centură.

39. În continuare, poliția notează că operațiunea a fost efectuată de către patru polițiști, care, după cum reiese din înregistrarea video a reținerii, erau aproximativ de aceeași înălțime și constituție ca reclamantul și, spre deosebire de reclamant, erau înarmați. Sarcina celor patru polițiști a fost de a reține un suspect care nu era înarmat și care nu avea antecedente violente. Din contra, reclamantul avea familie, serviciu, un loc permanent de trai, nu se afla în căutarea poliției și era bănuț de comiterea unei crime profesionale. În continuare, reținerea a avut loc lângă o grădiniță în timpul în care reclamantul și alți părinți de regulă își luau copii acasă, și astfel reținerea a avut loc în fața familiei reclamantului și altor persoane, inclusiv copii mici. În asemenea circumstanțe, Curtea nu este convinsă de constatările autorităților naționale că reclamantul a prezentat un pericol serios pentru polițiștii care l-au reținut, care ar justifica aplicarea unor asemenea metode brutale din partea lor. Chiar dacă presupunem că reacția inițială a reclamantului față de cele patru persoane îmbrăcate în civil care doreau să-l rețină a reprezentat o anumită formă de rezistență, Curtea rămâne convinsă că grupul celor patru polițiști dispunea de alte metode și tehnici mai puțin vătămătoare.

40. În afară de forța brutală folosită împotriva reclamantului, din înregistrarea video a reținerii Curtea observă că comportamentul colaboratorilor poliției a fost pe departe de a fi respectuos în raport cu demnitatea reclamantului. În special, unul din colaboratorii poliției a pus piciorul pe capul lui și nu și-a luat piciorul chiar când își peria pantalonii. În opinia Curții, un asemenea comportament este degradant și umilitor. De asemenea, Curtea a notat batjocorirea faptului că reclamantul și-a pierdut câțiva dinți și înjurăturile unui polițist.

41. De asemenea, Curtea trebuie să ia în considerație modul în care autoritățile naționale au examinat plângerea reclamantului privind maltratarea sa. În primul rând, ea notează că procedurile pe marginea plângerii reclamantului se află la examinarea autorităților naționale deja de aproape cinci ani. Judecând din materialele de care dispune, Curtea nu este convinsă că această cauză prezintă o asemenea complexitate încât necesită o

perioadă atât de lungă de examinare. Se pare că durata îndelungată a investigațiilor se datorează modului în care a fost efectuată urmărirea penală, care, în opinia Curții, dezvăluie lipsa mijloacelor de exercitare a controlului efectiv de către instanțele de judecată asupra organelor de investigație. În opinia Curții, procuratura Chișinău nu era obligată să execute în întregime instrucțiunile primite de la instanța de judecată și instanța nu avea altă opțiune decât să anuleze deciziile procurorilor de fiecare dată. Curtea reiterează că situațiile similare s-au întâlnit și în multe alte cauze împotriva Moldovei privind articolul 3 al Convenției, cum ar fi, spre exemplu, *Corsacov v. Moldova* (nr. 18944/02, 4 aprilie 2006), *Gurgurov v. Moldova* (nr. 7045/08, 16 iunie 2009) și *Mătășaru and Savițchi v. Moldova* (nr. 38281/08, 2 noiembrie 2010), unde, ca și în această cauză, cauzele au fost trimise de la procuratura la instanțele de judecată și înapoi. De această dată, Curtea nu este pregătită să facă o constatare în privința eficienței sistemului stabilit de autoritățile moldovenești de reacționare la pretențiile privind rele tratamente. Cu toate acestea, poziția Curții poate fi revizuită în viitor.

42. În continuare, Curtea notează că autoritățile naționale au fost dispuse să creadă versiunea polițiștilor care au efectuat reținerea doar în temeiul raportului medico-legal nr. 350, care a fost prezentat autorităților de către unul din polițiști. În acest raport, a fost stabilit faptul că polițistului în cauză i-a fost cauzată o vânătăie și câteva zgârâieuri pe mână. Curtea notează cu îngrijorare că, deși este datat din 19 ianuarie 2007, acest raport avea un număr de înregistrare mai mare decât raportul eliberat reclamantului de către aceeași instituție medicală la 20 ianuarie 2007. Mai mult, din motive cunoscute cel mai bine instituției medicale în cauză, un raport similar a fost eliberat aceluiași polițist trei zile mai târziu, și de această dată raportul avea un număr de înregistrare corect. Se pare că autoritățile naționale nu și-au exprimat interes față de acest fapt important și nu au făcut nici o încercare veritabilă de a clarifica această chestiune.

43. În final, Curtea observă că autoritățile de acuzare s-au concentrat doar asupra declarațiilor reclamantului și a colaboratorilor poliției. Cu toate acestea, după cum a declarat soția reclamantului, mulți alți părinți și copii au fost martori la reținerea reclamantului. Atunci când au respins plângerea reclamantului, procurorii se pare că nu au atras atenția asupra acestei declarații și nu au făcut nicio încercare de a identifica celelalte persoane care au fost martori ai reținerii.

44. În lumina celor de mai sus, Curtea conchide că a avut loc o violare sub aspect material și procedural a articolului 3 al Convenției. În ceea ce privește aspectul material, Curtea consideră că tratamentul la care a fost supus reclamantul a fost unul inuman și degradant. De asemenea, ea constată că nici o altă chestiune separată nu a fost formulată în temeiul articolului 13 al Convenției.

II. ALTE VIOLĂRI PRETINSE ALE CONVENȚIEI

45. În cererea sa inițială, reclamantul de asemenea s-a plâns de faptul că luarea automobilului său de către unul din colaboratorii poliției în ziua reținerii lui a dus la încălcarea drepturilor sale garantate de articolele 8 și 13 ale Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Cu toate acestea, el nu și-a întemeiat pretențiile sale formulate în următoarele declarații transmise Curții. În asemenea circumstanțe, și având în vedere materialele de care dispune, Curtea nu vede nici un semn de violare în privința lor. Prin urmare, aceste pretenții urmează a fi declarate inadmisibile în sensul articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

46. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

467. Reclamantul a pretins 1,220 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. El susține că a fost nevoit să cheltuiască această sumă pentru a-și repara dinții care i-au fost dezbătuți de colaboratorii poliției în timpul reținerii sale. El a prezentat copia unei radiografii a maxelarului său unde lipseau doi dinți din față și o copie a facturii de la o clinică stomatologică pentru repararea celor doi dinți lipsă.

48. Guvernul a susținut că documentele prezentate de reclamant nu demonstau faptul că el de fapt a cheltuit suma pretinsă. În orice caz, ei au declarat că costurile serviciilor stomatologice pretinse de reclamant erau mult prea înalte și că el putea să găsească servicii mai ieftine pe piață.

49. Curtea notează că nimic din raportul medico-legal relevant nu menționează faptul că reclamantul avea dinți lipsă după reținerea sa. Cu toate acestea, ea observă că unul din colaboratorii poliției care l-au reținut, în înregistrarea video a reținerii reclamantului a admis faptul că doi din dinții lui au fost dezbătuți și că Guvernul nu a contestat această afirmație. Prin urmare, ea consideră că acordarea întregii sume pretinse de către reclamant este justificată.

B. Prejudiciul moral

50. Reclamantul a pretins EUR 110,000 cu titlu de prejudiciu moral. El a susținut că a suferit dureri fizice severe și suferință psihică de o intensitate deosebit de severă ca urmare a maltratării sale în fața soției și a fiicei de trei ani.

51. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de reclamant și a susținut că aceasta era excesivă.

52. Având în vedere violările constatate mai sus și gravitatea acestora, Curtea consideră că acordarea compensațiilor cu titlu de prejudiciu moral este justificată în această cauză. Făcând o evaluare în bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului EUR 15,000.

C. Costuri și cheltuieli

53. Reclamantul a mai pretins EUR 5,557 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții. Suma pretinsă acoperea costuri poștale, servicii de traducere și cheltuieli de reprezentare. Reclamantul a prezentat documente relevante în sprijinul pretențiilor sale.

54. Guvernul a contestat suma pretinsă de către reclamant și a susținut că aceasta era excesivă.

55. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor sale doar dacă s-a dovedit că acestea au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime. În această cauză, având în vedere informația de care dispune, criteriile de mai sus, și complexitatea cauzei, Curtea consideră rezonabil de a acorda reclamantului suma de EUR 3,000 cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

56. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* pretenția formulată în temeiul articolului 3 al Convenției separat și combinat cu articolul 13 al Convenției admisibilă, iar restul cererii inadmisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare materială și procedurală a articolului 3 al Convenției;

3. *Hotărâște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 13 al Convenției;
4. *Hotărâște*
  - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:
    - (i) EUR 1,220 (o mie două sute douăzeci euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu material;
    - (ii) EUR 15,000 (cincisprezece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
    - (iii) EUR 3,000 (trei mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de costuri și cheltuieli;
  - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 15 mai 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte